

GCC

naj
kratka
zgodba

...

2022

1) MIZA V FIZIKI 2	3
2) NEUSPEŠNO	5
3) CESTA	7
4) POBARVANKA ŽIVLJENJA	10
5) O GRADOVIH, RAJU NA ZEMLJI IN ŽELJAH	12
6) PRIKRITA ZGODBA	14
7) VLAK UMAZANIH SLOVANOV	16
8) MORA	19
9) FANTJE IN ČUSTVA	21
10) IZPOVED NEZNANEGA GLASU	23
11) ZADNJI TEDEN SONCA	26
12) LE NASMEH	28
13) GLOBINA	29

1) MIZA V FIZIKI 2

Bil je povsem navaden torek. Torek, 25. november. Povsem sem se že utopil v misel na belo zimo in na to, kako bomo s prijatelji uživali v visokogorski koči.

Ampak ko odprem oči, žal ne vidim belih pikic, ki bi drvele mimo mene, medtem ko sedim v toplem vlaku. Vse, kar vidim, so debele kaplje, ki se pripnejo na okno in počasi polzijo proti dnu, ali pa dokler jih ne ujame večja, reki podobna struga, in postaneta eno. Nato zaslišim nasproti mene: »Ne maram tega vremena, brez pomena je mrzlo in mokro. Če bi bil sneg, bi se vsaj splačalo, ker je lepo in lahko kaj naredim iz njega.« Kot da bi mi brala misli. Točno o tem razmišljam že nekaj dni. Kaj ni neumno, da dežuje, medtem ko bi lahko že lepo snežilo, sam pa bi lahko, ne da bi pri tem imel zaprte oči, poslušal božično glasbo na svojih brezžičnih slušalkah na bone.

»Ja, ko bo nehalo deževati, bodo najbrž odprli tudi drsališče!« se oglasi Anej, ki sedi z menoj. Nato pa se končno oglasim še jaz: »Res bi bil že pravi čas. Zaradi korone sploh ni bilo odprto zadnji dve leti, ne da pa se mi v Velenje. Najprej moram do tja, pa še izposoja je vedno en evro dražja kot pri nas. Poleg tega pa nam nekdo ukazuje, kako moramo samo krožiti. Le kje je zabava v tem?«

Ne bom lagal, glede na to, kako pogrešam poletje in obožujem zimo, je jesen zame najbrž še najmanj zanimiv letni čas. Privlači pa me pobiranje gob in kostanja med listi vseh oblik in barv. Kakšno rabutanje jabolk ali pa sočnih hrušk pa še nobenega kmeta ni poslalo direktno v pokoj. Sploh kadar je dobra letina in se primanjkljaj sploh ne opazi. Vsaj doma zmeraj diši po toplejših jedeh na žlico, kadar se dnevi krajšajo, se vsaj ura prestavi in lahko malo dlje spim.

Pa še to jesen sem naredil prve korake v srednjo šolo. Kar pomeni novo poglavje v moji zgodbi.

Ko smo že ravno pri šoli, naj omenim, da se mi je pouk vedno zdel kot cona udobja, kar najbrž preseneča mnogo ljudi, ampak ne maram samote. Ko sem v šoli, nikoli nisem sam, pravo učenje se začne šele doma. Ker pa je seveda jesen, je to tudi sezona prehladov in viroz in grip in vseh ostalih virusnih in bakterijskih okužb dihal, kar jih ta planet pozna. Tako da nas je potem namesto 30 v razredu le 18, ali pa največ 20. Padamo kot muhe in prav vsakdo se bo slej kot prej nalezel.

To je tudi sezona spraševanja. Juhu, se torej izreče z izrazito sarkastičnim tonom. Gospod profesor je vstopil v razred in vsi vidimo, da ni najboljše volje. Mislim, kdo pa ima rad ničte ure, že ves čas govorim, da jih je treba ukiniti. Po mojem mnenju nikomur ne koristijo. Sedaj ga lahko zbode že prav vsak najmanjši dražljaj. Le čakali smo, kdaj mu počí film in odpre svojo priročno črno bukvo, znano tudi kot ređovalnica. Še vedno ni ničesar rekel, samo sedi za računalnikom in grdo gleda naša imena v eAsistentu in črta manjkajoče. Ko pa vstane, pa se nekaj zasliši - najslabše mogoče, telefon mi je zavibriral. Pa ne samo to, še zazvonil je. Navadno to ni problem, ampak tokrat, o tokrat je ne bom tako poceni odnesel. »Ti, vstani, vprašan si!«

O ne, o ne, o ne! Prosim te, ne mene. »No, kar še danes.« Ne bi se poglobljal v detajle, mislim, da vsi vemo, kaj se je zgodilo. In tako sem imel svoj pohod sramote skozi razred. Najslabši občutek je namreč, ko te vsi gledajo, kot da ti na čelu piše *brezupen primer*, nato pa obrnejo pogled, da se profesor ne bi jezil, ali pa da ne bi opazil, tudi če se ti zdi, da se te ne vidi, kadar tako strmiš, se vidi, brez skrbi.

Kadar pa imam kakšna močna čustva, v tem primeru žalost, rišem. Najraje po mizi. Če že možganov nisem dovolj izuril, bom pa vsaj drobno motoriko. Na koncu ure je na moji klopi pisalo *slab dan, ne slabo življenje*.

Nekaj ur je minilo, ampak mi smo se vrnili v isto učilnico. Pod mojimi besedami pa je pisalo: „Zakaj?“ Samo to. No, ljubi neznanec oz. neznanka, tukaj je razlog, zakaj. In vsak dan, kadar smo imeli v tisti učilnici pouk, je bilo na njej napisano nadaljevanje najinega pogovora. Dokler nekega dne ne vidim: „*Snap: @mia.kaldi356*,“ poleg pa ... »Profesor'ca se že jezi, zakaj pišem po mizi.« Ne vem, zakaj, ampak dobil sem metuljčke v trebuhu. Sploh ne vem, kdo je to dekle, in povsem iskreno prvič vidim, kako ji je ime. Pa čeprav si piševa že dober mesec. No, dodala sva se in si pisala najprej: »Hej, a si ti tista, ki piše po mizi v fiz2?« Po dveh dneh pa že: »Rol'ca jutri ob 14:30?«

Moja lica še nikoli niso bila tako vroča in rdeča. Čas z Mio je bil dobro izrabljen. Govorila sva tako dolgo, da sva skoraj zamudila najin vlak. Ja, prav ste prebrali, NAJIN VLAK! Ves ta čas sem z njo hodil na isti vlak, a nikoli je nisem opazil. Vsaj nekdo bo sedel z mano tiste dni, ko imam več ur kot pa moji prijatelji. Ko sva se pogovarjala ob kavi, mi je rekla: »Ali ni lepo, ko listje odpada in je malo temneje zunaj?« Takrat je nosila črno-bel pulover s karo vzorcem kakor šahovnica. In svetlo rjavo krilo karirastega vzorca, a tokrat z ozkimi črnimi črtami. Njeni svetli lasje so bili okrašeni z belim trakom, ki je spel in varoval lase pred tem, da bi se namočili v kavo. Pogovarjala sva se o vsem in nikoli si nisva skakala v besedo. Najin pogovor je bil tekoč in naraven, kakor da bi bil prej spisan ali spesnjen. Od tistega dne dalje sem večkrat pogledal, kje bo 1.č, da bi se delal, kako grem slučajno mimo, da bi jo lahko videl. November se je spremenil v december, a snega še vedno ni bilo.

Samo hladna jutra, kjer sva se grela s kavo in toplim pogovorom, nazadnje pa še z objemom in poljubom.

Aves.

2) NEUSPEŠNO

Bel oblak se prikaže pred mano, ko z dna duše izdihnem svoje težke misli, ki so skupaj z mano čakale na avtobus. Gost dim, kot da bi se besede združile in se s skupno močjo izrinile iz mojega telesa. A kaj, ko se oblak po sedmih sekundah popolnoma razblini in se stavki razčlenijo v črke, te pa se razbežijo kot ptice ob zvoku lovske pištole. Tako v naslednjih minutah skušam znova sestaviti bistvo, ki mi ravno ne odgovarja, zato se počasi vrnem na realna tla.

Zazrem se predse, nato pogledam naokoli, a mi oktobrska rana ura ne dopušča, da bi sploh kaj videla. Telo se zdrzne, ko ga spreleti mrzel jutranji vetrič, in roki s premraženimi prsti sežeta v žepa jakne. V strahu, da sem telefon pozabila doma, potipam notranjost žepov in ga začutim na desni strani. Potegnem ga na plano in z debelim palcem pritisnem na tipko, ki napravo osvetli. Pogledam na uro, se je ne zavem ter še enkrat pritisnem in ga pospravim nazaj na svoje mesto. Sama sebi se zaspano nasmehnem, ker še vedno ne vem, koliko je ura. Niti mi ni mar. Zopet se zazrem v temo in čutim, kako se spuščam v svojo notranjost. Prepustim se.

Znajdem se pred njim in drug drugemu zreva globoko v oči. O rjavi barvi nikoli nisem razmišljala, kot da je nekaj posebnega ali celo lepega, pa čeprav krasi celoten moj obraz. Njegova rjava pa prekosi vse ostale nianse in je tako edinstvena, da se ob pogledu nanjo raznežim, včasih tudi izgubim. Pa niti ni vse v barvi, velik delež je predvsem v njegovem pogledu. Toplina oči, ki jo oddaja, me popolnoma prevzame in mi da občutek varnosti.

Z očmi se usmerim v njegova usta. Nasmehne se mi, njegove ustnice pa se razpotegnejo in na plan se prikažejo angelsko beli zobje. Spreleti me rdečica in tudi sama mu v zadregi namenim nasmeh, čeprav se trudim, da ne bi pokazala svojih majavih zob, prepletenih z žico. Srce mi strumno bije in skušam s poker obrazom to zakriti. Neuspešno. Zopet se mi ustnice razpotegnejo v nasmešek, a tokrat četa dvaintridesetih borcev pade z obzidja. Počutim se nelagodno, zato si z roko naredim masko, skoraj takšno, kot sem jo uporabila prvič marca. Ker pa situacija do te mere še ni bila dovolj sramotna, naredim valčkov korak, se zasučem tristo šestdeset stopinj v desno in pristanem v prvotnem položaju. Fant me začudeno gleda. Kako le ne bi!

Telo se znova zdrzne, a tokrat ob zvoku avtomobila, ki je dostavil še eno žrtev šolskega sistema. Skobaca se iz sopotnikovega sedeža, mami odzdravi in nežno potisne vrata, da bi jih zaprla. Neuspešno. Poprime za kljuko, odpre vrata in jih iritirano močneje potisne nazaj. Prevozno sredstvo zapusti prizorišče, z žrtvijo pa se zaspano pozdraviva in v trenutku pogled znova namenim temi.

Pred očmi se mi zopet naslika njegova podoba. Sediva v lokalu, nedaleč stran od šole. Oprijeto črna majico krasi ovratnik, njene kratke rokave pa izklesane roke, ki jih pogostokrat trenira v bližnjem fitnessu. Levo zapestje krasi srebrna ura, ki ga naredi starejšega, in za piko na i ima oblečene oprijete sive kariraste hlače, ki ga naredijo še bolj privlačnega.

Pogovor poteka sproščeno in brez večjih odmorov, kot da se pozna že vrsto let. Njegove besede se logično povezujejo v stavke, s čimer odraža svojo zrelost, ki jo premalokrat zasledim pri sovrstnikih moškega spola. Tudi njegov način govorjenja in barva glasu me omamita. S časom pozabim sodelovati v pogovoru, saj se izgubim v njegovi vsestranski lepoti. V trenutku opazi, da ga požiram z očmi, in se mi le iskrivo nasmehne. Lica se mi prepleskajo v roza barvo in na srečo stol zaustavlja moje plesne točke. Pogledam stran in se v zadregi nasmejim.

V trenutku se predramim, saj so me spreleteli metulji v trebuhu in se nehote pobožam po njem, kot da bi božala svojega nerojenega otroka. Prestopim se in se na vso silo želim vrniti v prejšnji prizor. Neuspešno. Skušam se zazreti v temo in pasti v notranjost. Neuspešno. Oči zaprem, odprem, se zazrem v nebo, kot da bi prosila Boga za poslednjo željo ... Tretji poskus vrnitve v domišljijo - neuspešen.

Jezno izdihnem in zopet sežem po telefonu, ker avtobusa že sumljivo dolgo ni. Ura je šest in pet minut, kar pomeni, da ima desetminutno zamudo. Na ekranu pod uro zasledim bel okvirček, ki ga prej ni bilo. Telefon si približam na radij desetih centimetrov in pripremem oči, kot to stori krt ob prihodu na svetlobo. Razberem njegovo ime, ki je zapisano s krepko natisnjenimi črkami. Iz krta se prelevim v sovo in s pretirano odprtimi očmi buljim v telefon. Vsebine ne vidim, ker imam izklopljeno to funkcijo, zato hitro pritisnem na sporočilo, a se ekran ne odzove zaradi premraženega palca. Dlan stisnem v pest, da bi jo ogrela in po dvajsetih sekundah poskusim mobilni aparat odkleniti s prstnim odtisom. Neuspešno. V trenutku bi najraje zapodila napravo po tleh, a se zavem, da me je stala celo počitniško delo in si premislim. Poleg tega imam ob sebi že prej omenjeno žrtev, ki bi si mislila, da sem umsko prizadeta, če bi izvedla ta spektakularen met.

Globoko vdihnem in poskusim ponovno, zdaj bolj nežno. Telefon me zazna in v tistem pripelje avtobus, ki mi prepreči takojšnje odprtje sporočila. Stopim nanj, pokažem karto in se udobno namestim na svoje mesto, ki ga uporabljam že tri leta. Sežem po telefonu, da bi končno pogledala, kaj mi je napisal. Odklenem ga, vendar v trenutku opazim obvestilo, da mi izmanjkuje baterije. Na hitro želim odpreti sporočilo, da se mi slučajno ne bi dokončno ugasnil, še preden bi ga videla ... Neuspešno.

artep

3) CESTA

Dan je enak včerajšnjemu, najbrž bo tudi jutrišnjemu.

Celje, Štore, Šentjur. 2.30 €, 1.80 €, 1.20 €.

Ni bilo vedno tako ... rutinsko. Vse je zgolj čakanje na nov odmerek sreče enkrat mesečno, zgolj en dan občutka zadovoljstva, ki ga tako ali tako prekrijejo skrbi glede financ in računanja stroškov.

»Ko bom velik, bom voznik avtobusa!« še vedno kdaj pa kdaj zaslišim izza vogala Tovarniške ulice. Glas prihaja iz daljne preteklosti, ko je imela ta poved plemenitejši priokus. »Kje si pobral to željo?« ga zdolgočaseno vprašam, a se že skrrije za visoko stavbo.

Še natanko 28 sekund.

Ne, ni bilo vedno tako ... monotono. Nekoč sem na izlete vozil šolarje. To je bila ena sama dogodivščina – toliko vsega sem videl! Spomini so še zmeraj polni živih barv. Otroci so vožnjo vedno popestrili s petjem in rahlim zibanjem, na avtobusu je dišalo po smehu (poleg vonja po sendvičih in sadnih sokovih). Čutil sem nekakšno očetovsko skrb za vse učence na avtobusu. Zjutraj sem jih zadovoljno pričakal na postaji in jim odprl bočni prtljajnik, da so vanj zložili svoje male nahrbtnike s potiski Spidermana, Else in Olafa ali Miki miške. Preden smo krenili, sem jih opozoril na varnostni pas, med potjo pa sem poskrbel, da je klima hladila njihove nadobudne obrazke. Nemalokrat so utrujeni nazaj grede zaspali. Opazoval sem jih v vzratnem ogledalu – iz njihovih zaprtih oči je šepetalo zaupanje, da jih bom varno pripeljal domov, kjer bodo staršem pripovedovali o popolnem dnevu, ki so ga preživeli s prijatelji.

Še 25 sekund.

Ni bilo vedno tako ... pusto. Odkar ves čas vozim po istih cestah, skozi ista križišča, je vse tako suhoparno. Najtežje je bilo prvih nekaj let. Tu in tam me je kakšen šolar, ki ni bil prepričan, ali je stopil na pravi avtobus in ali ga bo ta zares pripeljal do doma, spomnil na pretekle dni, ko je bilo vsakršno potovanje razburljivo, polno novih krajev in prometnih pravil. Potem sem se nekako sprijaznil, moral sem se, nič drugega mi ni preostalo. Še zmeraj sem rad opazoval potnike, le da so bili zdaj starejši in predvsem resnejši – odrasli. Vožnjo v krogu sem si krajšal z izmišljevanjem njihovih zgodb. Nisem jih poznal, pa vendar sem se nanje navezal. Spomnim se ženske s temnimi kratkimi lasmi in z rdečo jakno, ki je zjutraj vselej ob 06.21 na Teharjah stopila na drugo stopnico in kupila vozovnico do Celja. Ko je na glavni avtobusni postaji izstopila, je iz torbice vzela škatlico s cigaretami in si eno prižgala. Izraz na njenem obrazu je bil prazen, nem, brez slutnje po nasmehu. Stara je bila okoli sedemintrideset let, najbrž ni imela ne otrok ne moža. Predstavljal sem si, da dela v tovarni za tekočim trakom, da je naveličana svoje službe in da sonce v njeno življenje posije le, kadar iz sebe izdihne sivkast dim. V spomin si priključim še starejšega gospoda z zeleno čepico, ki si je vselej med vožnjo telefoniral z ženo, in študenta, ki me je zmeraj prijazno pozdravil, potem pa sedel v sedmo vrsto, v ušesa vstavil

slušalke in se prepustil ritmu glasbe. Po gibih njegove glave sklepam, da je bila klasična, najbrž Čajkovski

Še 21 sekund.

Ni bilo vedno tako ... neosebno. Ljudje prihajajo, odhajajo in sploh ne pomislijo, koliko drugih potnikov je pred njimi že sedelo na istem sedežu, koliko zgodb se sreča v tej premikajoči škatli. Tako rad bi kramljal o nepomembnih opravkih, prisluhnil novi šali ali izvedel včerajšnje novice, ki so se z naslednjim jutrom že izgubile v poplavi podatkov, pa je vsakdo izmed njih ujet v svojo pot, v svoje misli, v katere ne spusti nikogar. Na avtobusu je zmeraj turobna tišina, pa vendar v glavi slehernika rohni.

Z ulice na levi pripelje rdeč avtobus. Za vozniškim sedežem prepoznam sodelavca. Oba hkrati dvigneva roki, na pol pokrčeni ju dve sekundi obdrživa v zraku, in si pokimava. Ko so me zaposlili, sem se pozdravljanja precej bal. Prepričan sem bil, da me večina sodelavcev ne mara, ker sem bil še neizkušen, morda tudi zaradi začetnega vzhičenja nad službo – ki me je do zdaj že minilo – zato sprva nisem uporabljal njihove ustaljene navade. Nikoli nisem vedel, kdaj je pravi čas za dvig roke. »Malo še počakaj, predaleč je še, najbrž te sploh ne vidi. Ne še zdaj, umiri se, počakaj še nekaj sekund in potem dvigni roko. Dobro, zdaj ga razločno vidiš in veš, kdo je, najbrž te je tudi on že prepoznal, vsaj moral bi te, razen če se te bo želel izogniti. Zakaj gleda tako mrko? Ne namerava dvigniti roke? Je potem tudi ti ne smeš? Daj, zdaj bi jo moral dvigniti. Gleda te, dvigni jo. Zakaj je ne dvigneš, ti ...! Super, zamudil si! Pomahal ti je, ti pa si se peljal mimo. Le upaš lahko, da ga danes ne srečaš več – ali kogar koli drugega.«

Prepozno sem ugotovil, da vse skupaj sploh ni tako grozno. Pravzaprav je stik s sodelavcem eden svetlejših trenutkov delovnega časa – bežen nasmeh in dvig roke za hip uničita zdolgočasnost in misli za droben trenutek odvedeta s ceste.

Še 17 sekund. In še vsaj 17 let obsodbe na ta postajališča, nadvoze, na vse pločnike in robnike, mimo katerih peljem vsaki dve uri. Nekoč sem prisluhnil deklicama, ki sta sedeli v drugi vrsti. Ena izmed njiju je rekla, da ni nič lepšega od vsakodnevne hoje v šolo po isti poti. Druga jo je začudeno pogledala, pa tudi sam sem vzdignil obrv, prva pa je nadaljevala: »Pot, ki jo prehodiš večkrat, je najrazburljivejša. Spoznala sem, da se ves čas spreminja. Vsakokrat znova opazim stvari, ki so se še včeraj skrivale pred mano, ker nanje nisem bila pozorna.« Otroci ...

Še 11 sekund.

Ne, res ni bilo vedno tako ... utrujajoče.

Motor se že pripravlja na konec dremanja. Staro vozilo je že, najbrž ne bo več dolgo v uporabi. Enkrat se ne bo več prižgal in dali mi bodo drugega. Priznam, pogrešal ga bom. Pogrešal bom vonj po zaprašenih sedežih in zatohlem zraku, petkrat pregretem v enem vročem poletnem popoldnevu. Pogrešal bom radio, ki večkrat zašumi, da se besedila pesmi sploh ne razloči, obrabljen menjalnik, prasko na sedežu. V zimskih mesecih se kdaj pa kdaj noče prižgati. Obračam in obračam ključ, pa se ne vklopi. Slišim pokašljevanje motorja, ki se trudi, a se vozilo vseeno ne premakne nikamor. Včasih jezno pribijem kletvico, pa vendar se na koncu pogovoriva »po moško« in začneva s svojo izmenjo. Tudi avtobus se mora kdaj izpovedati.

Poleg mene nima nikogar, ki bi mu prisluhnil. Kadar dežuje, brisalci s sprednje šipe ne zmorejo odstraniti vseh dežnih kapelj. Takrat pomislim, da poleg neba joče tudi avtobus. Objokuje, ker ne zmore več, ker je izmučen, ker se njegova kolesa ne zmorejo več gladko vrteti, ker ga zapeče zmeraj, ko pritisnem na gumb za odpiranje vrat, ker ga razpoke v betonu spominjajo na svetlo preteklost, ki je poniknila v tej sivini, ali le, ker kmalu ne bo več ne njega in ne mene.

Malo časa nama je še preostalo. Čeprav moram na naslednji postaji ustaviti že čez 4 minute, me premami nora ideja, da bi se zapeljal na avtocesto in šel proti morju.

Bila bi svobodna – smejala bi se in še poslednjič poustvarila že preživete dogodivščine. Omogočil bi mu, da se nadiha spontanosti in čistega zraka, mu izkazal hvaležnost za toplo zavetje v vseh teh letih in pogovore, v katere sva se zapletla med nočnimi izmenami, ko sva imela široko cesto le zase.

Še 7 sekund. Še malo.

Spet se vame seli otroška radoživost, pričakovanje raste in raste. Vzhičenost se bo utelesila in se mi približala po desni. Veselo mi bo potrobila iz rdečega forda kot stara znanka, ki me je po dolgem času spet srečala in potrebuje trenutek, da se spomni, od kod me pozna. »Saj res, ti si, nekoč sem te ugrabila,« bo zapeljivo zašepetala in me ponesla med spomine, ko sem se navduševal nad sleherno potjo, pa naj je šlo za asfaltno cesto ali zgodbo naključnega potnika.

Nova priložnost je pred mano, čutim, še nekaj sekund in moji tedni bodo spet svetli, polni zadovoljstva. Na cesti, po kateri sem se danes peljal že petkrat, bom šestič morda res našel nekaj ... Nekaj, kar me je predavnimi leti spodbudilo, v meni vžgalo željo po vsakodnevnem kroženju po teh preveč poznanih ulicah. Morda bom res našel novo razpoko, ali ugotovil, da so redarji zamenjali zvit znak. Morda bom opazil, da je sled zbite mačke ali ježa – saj ne vem, kaj je bilo – že zbledela in nihče drug ne bo vedel, da je ta dolga siva cesta pokopala še eno bitje, medtem ko se ostali še vedno zagnano borimo in jo rotimo, naj nam že enkrat razkrije, ali je sploh prava.

Še 3 sekunde.

Zares, samo še 3 kratke sekunde ...

In kaj bo potem? Kaj že? Saj res, zelena luč. Celje. Štore. Šentjur.

ŠEPET

4) POBARVANKA ŽIVLJENJA

Sem Anže in rad bi spremenil svet. Zdaj je tako pust in dolgočasen, jaz pa želim veselega in pisanega, takšnega, kot je mavrica na nebu, ki nastane, ko posije sonce skozi dežne kapljice. Saj ne more biti tako težko, kaj misliš? Mi boš pomagal? Pridi, skupaj pobarvajva svet!

V gradu onstran sveta je živel deček po Anže. Bil je majhen, no, ne tako majhen kot palček na grajskem vrtu, prav gotovo pa ni bil niti velikan. Bil je takšen kot ti, vendar je kljub svoji mladosti točno vedel, kaj si želi. Svet je želel spremeniti na bolje.

Velikokrat je zahajal na grajski vrt in opazoval cvetlice, ki so rasle na gredicah. Bile so nekaj posebnega, vseh barv in oblik. Vsakič znova so pritegnile njegovo pozornost, bile so drugačne. Zanje je skrbel Matej, star grajski vrtnar. Bil je dobrega srca. Svoje delo je z veseljem opravljal, čeprav je sadil rože in obrezoval grmičke že vrsto let, nikoli ni odnehal.

Anže se je tako nekega dne ponovno odpravil na vrt. Ulegel se je na trato in se ozrl v nebo. Bil je žalosten, jokal je. Pogosto je bilo tako. Že res, da je imel veliko, saj je bil vendar princ, a ni imel tistega, po čemer je hrepenel že vse življenje ... želel si je le prijatelja. Prav to je bilo tisto, kar mu je manjkalo. Pogrešal je prijazen pogled in iskren nasmeh nekoga, ki bi ga imel zares rad. Tudi staršev ni imel, bil je osamljen. Njegov oče se je pred leti odpravil na dolgo pot, a domov se ni vrnil. Kdo ve, kaj se mu je zgodilo. Kmalu za tem pa je Anže izgubil še mater. Bolezen jo je premagala in jo ponesla tja onstran mavrice.

Tisti čas pa je bil na vrtu tudi Matej, tako kot običajno. Zaslišal je rahlo stokanje in kar hitro opazil zlate kodre, ki so se lesketali na jutranjem soncu za enim izmed grmičkov. Videl je Anžetov objokan obraz in se mu približal. Princ mu je povedal, zakaj je žalosten, in Matej se mu je odločil pomagati. Močno ga je stisnil k sebi in ga povabil v vrtno uto, kjer je sam preživel veliko časa. Anže sprva ni želel iti, saj ga je lesena hišica z majhnimi okni rahlo strašila, saj ni vedel, kaj pričakovati. Že kot otrok se je je izogibal, a na koncu se je le opogumil in šel. Matej je odprl vrata in ga prijazno povabil, naj se mu pridruži ob skodelici čaja. Anže sploh ni mogel verjeti svojim očem. Uta je bila popolnoma drugačna, kot je izgledala na prvi pogled. Bila je svetla, lepo pospravljena, krasili pa so jo pisani baloni in Anžetu se je to sprva zdelo sila smešno, ni razumel, kaj naj bi pomenili. A kmalu mu je postalo jasno. Baloni so tisto, kar je Mateju vrnilo smisel življenja, ki ga je pred leti izgubil, saj so bile vse njegove zime turobne in žalostne, obarvane v sive odtenke. Baloni pa so pobarvali njegovo življenje tudi v takšnih dneh, pobarvali so ga v njegovih barvah. Kot že večkrat povedano, Matej je bil vrtnar. Svoje življenje je tako rekoč posvečal gojenju rož, v zimskih dneh pa tega ni mogel početi, saj je vrt prekrila debela snežna odeja. Zato so namesto cvetlic gredice krasili baloni. Vsako leto, ko so začele snežinke poplesavati po nebu, se je odpravil v vrtno uto in iz nje izvlekel vse balone, ki jih je imel, ter vsakega postavil na svoje mestu. V vsej tej belini so prav zares izžarevali barve mavrice. Čeprav je bilo zunaj mrzlo, so se baloni obdržali čez zimo, saj jih je grela Matejeva ljubezen.

»V življenju prehodimo veliko poti, nekatere si izbiramo sami, drugih ne. A kar je pomembno, je to, kakšne spomine ustvarjamo na teh poteh. Včasih so veseli, včasih žalostni, a ne glede na to, kakšni so, so naši. Zato jih obarvajmo v svoje barve, saj le tako prav zares pustimo svoj pečat.«

Anžetu se je po vseh teh besedah rahlo zarosilo oko, spet se je spomnil svojih staršev in spet je pomislil na tistega prijatelja, ki si ga je tako želel. Odločil se je, da se bo nehal smiliti samemu sebi in ga poiskal ter s tem uresničil svojo veliko željo. Čeprav ni čisto razumel čarovnije, ki so jo ustvarjali baloni, je vedel, da je njihova moč velika. Vzel je kup balonov, stekel v grad in jih stlačil v omaro. Zakaj tja? Bil je razigran deček, poln čudnih idej. Brez razmišljanja je omaro do vrha zapolnil s pisanim čudom, nato pa še sam zlezal vanjo. Sprva sploh ni vedel, kaj počne, nato pa je zaprl oči in omara se je dvignila ter poletela v nebo. Z njo je preletel ves svet v upanju, da najde pravega prijatelja.

Po treh letih se je vrnil, a bil je sam, z enim samcatim rdečim balonom. Ostale je razdelil po svetu in ga s tem napravil vsaj malo lepšega. Zadnji pa je bil namenjen tistemu pravemu prijatelju. Ja, res je, našel ga je, a že veliko prej, kot si je mislil. Najti prijatelja, to je nekaj, kar ni tako preprosto, je pa lepo in Anže si je želel to doživeti. Uspelo mu je! Balon je podaril Mateju, svojemu najboljšemu prijatelju. On je tisti, ki mu je pomagal svet obarvati v barve mavrice. Le nekaj besed je potrebnih in vse lahko postane pravljica, pravljica s srečnim koncem.

Leta so minevala, Anžetova življenjska zgodba se je bližala koncu. Bila je pisana, polna mavričnih barv. Obarval jo je v svoje barve in si s tem ustvaril svojo pobarvanko življenja.

SOS mavrica

5) O GRADOVIH, RAJU NA ZEMLJI IN ŽELJAH

Oktober 2014. Z družino smo se odpravili na Bled, predvsem zaradi gradu. Ti so me takrat kot sedemletnega otroka, ki z vso radovednostjo odkriva barve sveta, navdihovali, kot je Primičeva Julija navdihovala Prešerna.

Pred kratkim smo z družino, ki se je vmes povečala za enega člana, obiskali grad Podsreda, kjer sem se vprašal, kaj takega sem takrat videl na teh ruševinah, za katere se mi zdi, da je v njih ujeta duša, da so me tako navdušile. Morda zaradi oklepov vitezov, ki se svetijo kot otrokove oči, ko v izložbi z igračami zagleda dirkalno kolo, ali pa zaradi orožja, ostrega kot pogled psa, ki zvesto varuje svojega gospodarja. Mogoče zaradi kralja in njegove krone, ki je zlata kot sonce sredi poletnega julijskega dne, ali pa zaradi stolpov, ki so tako visoki, da se dotikajo oblakov, ki krojijo nebo, ki je meja mojih ugibanj. Zabavno je ugibati. Si pa ne upam ignorirati tega, da me je pri gradovih navdušilo tudi tisto, kar ni vredno nič, ker glede na mojo takratno starost zna biti največje bogastvo na svetu še vedno naivno. Karkoli me je že navdušilo, sem zaradi tistega v živo, najbolj pa kar preko ekrana, obrnil vso našo lepo zeleno deželo, ki je posuta z mojimi radostmi, tako kot bi obrnil otrokovo glavo, da bi z nje stresel vse uši – močno dvomim, da je ostal še kakšen grad, ki sem ga spregledal.

Naj se vrnem k Bledu. Bil je lep vlažen oktobrski dan, ki je bil za moje pojme prava definicija jeseni. Kljub temu da ni bilo dosti ptic, da bi žvrgolele, so moja pričakovanja preslišala tišino na drevesih. Vedel sem, kaj me tam čaka – pogled s takrat moje najljubše zgradbe na otok sredi jezera, na katerem stoji cerkev. Tako preprosto sem si to razlagal. Si pa nisem predstavljal, kako je to harmonijo barv videti v živo.

Ker sem tip človeka, ki med vožnjo gleda naravo in mesta, ki mimo potujejo kot razglednice, mi vožnja hitro mine in nič drugače ni bilo na tem izletu – kot bi rekel »želja«, smo iz domačega kraja nekdanje prve dame Amerike, od koder prihajam, prispeli do gradu, bisera Gorenjske, s katerega razgled bi težko ubesedil – barva jezera, temno modra kot nebo brez oblaka v poznih ali jutranjih urah, otok kot sonce sredi jezera, ki je kot vesolje, in mesto, ki zgleda kot maketa, z ljudmi, ki so kot majhne igrače na baterije. Sonce, ki je posijalo v tistem trenutku, pa je bilo samo še pika na i, ki je povzročila pravo harmonijo barv. Čudovit razgled.

Seveda ni manjkala niti vožnja z zlatorjavim čolnom po jezeru, ki jo je zaznamovala nežna sapica vetra, ki te poboža takrat, ko ti najbolj prija. Počutil sem se, kot da ne plujem proti otoku, ampak v neskončnost, in to z ljudmi, ki so mi dali tisto, kar me naredi, in tega ne bi za nobeno željo na svetu zamenjal. Tako smo prehitro pripluli do vznožja stopnic. Ko se sprehajaš po njih, se počutiš, kot da bi se vzpenjal proti raju na zemlji, kar je v bistvu pravo ime za ta otok, na katerem so park, prelepa cerkev Marijinega vnebovzvetja in drevesa, za katera ni čudno, da na njih ptice sredi jeseni žvrgolijo najlepšo melodijo.

Vem, da se to, da se ti na tako lepem kraju, kot je blejski otok, ob melodijah cerkvenih zvonov (če res verjameš vanje) izpolni želja, večini zdi samoumevno. Po drugi strani pa vem, da se

marsikdo sprašuje, ali je sploh logično, da se ti ta izpolni ob udarjanju kemblja v bron. Ne vem, od koga sem to, kar se tiče želja na tem otoku, izvedel. Najverjetneje od staršev, lahko pa tudi, ko sem slišal skladbo Otoček sredi jezera. Kakorkoli, vesel sem, da sem takrat naivno verjel v to, v kar se verjeti da – da tam nekje zunaj obstajajo mitološka bitja, ki ti, če res verjameš vanje, »poplačajo« z izpolnjeno željo. Preden sem si jo zaželel, so mi skupaj s prelepim cerkvenim zvonjenjem odzvanjali verzi iz tiste skladbe: »Povem ti staro pravljico, morda ne veš za njo. Če fanta si želi dekle, naj tja na otok gre. Ko zvon ji stari zazvoni, želja se izpolni ji. Mogoče pravljica drži, poskusi kdaj še ti.« In jaz sem poskusil – zaželel sem si bratca in ga čez dve leti tudi dobil. Nisem mogel verjeti, da se taka želja lahko dejansko izpolni, je pa res, da takrat še nisem vedel, kako dobimo priložnost živeti trenutek, ki ga izkušamo, in vesel sem, da nisem vedel, ker dokler verjameš, da izpolnjene želje niso nekaj, česar ne moreš izkusiti, se počutiš, kot da imaš cel svet na dlani. In ta občutek bi težko za kaj zamenjal.

Basist07

6) PRIKRITA ZGODBA

Afrodita, boginja lepote. Nihče se ne zaveda, da je v času stare Grčije obstajal nekdo, lepši kot ona. Bila je tako lepa, da se je Afrodita počutila zapostavljeno. Bila je ljubosumna, zato je svojo jezo znesla nad ubogo Meduzo, ki je lahko samo v obupu sprejela svojo usodo in novo podobo. Zdaj, s kačami na svoji glavi in očmi, ki bi kogarkoli spremenile v kamen, je bila dokončno odtujena od sveta. Nesrečna je blizu Sarpedona našla jamo, za katero je menila, da ji nihče ne bi mogel priti blizu, ampak tudi če bi, bi se slej kot prej spremenil v kamen s pogledom v njene oči. Več let je bivala v tej jami in spremljala mlade može, kako so se drug za drugim spreminjali v kamen. Zanja je bilo življenje pekel, iz katerega ni mogla uiti.

Nekega dne je v daljavi zaslišala korake. Iz strahu se je skrila v razpoko v steni in spremljala dogajanje. V jamo je počasi in neodločno vstopila mlada dama. Bila je srednje rasti, z dolgimi rjavimi lasmi, in v rokah je držala palico. Po nekaj korakih je spregovorila. Meduza je bila prepričana, da še nikoli ni slišala bolj nežnega, iskrenega glasu, ki je spraševal, ali kdo prebiva v jami. Njeno ime je bilo Ofelija in iskala je pot domov, saj se je izgubila. Meduzo je prevzela ta mladenka s svojo skoraj angelsko podobo. Stopila je iz razpoke in stopila pred Ofelijo, ki je pogledala v njeno smer, in njune oči so se prvič srečale. Kot uročena je zrla v Ofelijine oči, preden se je začudila. Kljub očesnemu stiku se mlada dama pred njo ni spremenila v kamen. Iz misli jo je zbudila Ofelija, ki je s palico zadela ob Meduzino nogo. Zopet jo je prosila za pomoč, Meduza pa je vprašala, zakaj se mlada dama ni spremenila v kamen. Ofelija se je začudila in vprašala po imenu osebe pred njo. Meduza se je opisala kot najbolj osovraženo bitje, kar jih obstaja, ki spreminja ljudi v kamen. Ofelija ni mogla verjeti svojim ušesom. Slišala je veliko zgodb o tej „pošasti“, ampak si ni nikoli mislila, da bo stala tik pred njo. Meduzi je razložila, da je slepa in da je najbrž to razlog, da se ni spremenila v kamen. Meduza je sklenila, da bo pomagala Ofeliji. Pri izhodu iz jame se je ustavila, ampak Ofelija jo je prosila, naj jo pospremi vsaj do poti, ki naj bi vodila v Sarpedon. Ofelija je še vedno čutila Meduzino oklevanje, zato je snela svoje ogrinjalo ter z njim prekrila njene kače. Tako si je lahko Meduza oddahnila in na njuno srečo nista naleteli na nobenega meščana med potjo. Preden sta se razšli, jo je Ofelija prosila za ponovno srečanje. Želela je izvedeti več o njej in preživeti več časa z njo. Kljub dvomom je Meduza sprejela ponudbo ter se nato vrnila domov, ne vedoč, da jo je na poti nazaj spremljal nasmeh na obrazu.

Več dni kot je minilo, več časa sta dami preživeli skupaj. Njuni pogovori niso imeli konca, pogovori od jutra do večera so postajali čedalje bolj prisotni. Meduza je izvedela, da je Ofelija del ugledne družine, kjer je že v otroštvu izvedela, da se bo poročila s Karposom, sinom druge ugledne družine v Sarpedonu, čeprav sama tega ni hotela. Ob Meduzini zgodbi o tem, kako je bila prekleta in izgnana zaradi svoje lepote, so se v Ofelijinih očeh nabrale solze žalosti, ki so si želele lepšega in boljšega življenja za to božanstvo, ki je sedelo ob njej. Meduza je obrisala njene solze in jo poljubila na čelo ter ji povedala, da so vsa leta bolečine bila vredna, saj je zdaj imela njo ob svoji strani.

Nekega večera se je Ofelija odpravila od doma pozno ponoči, kar pa ni bilo všeč Karposu, ki je mladenko opazil na poti proti jami. Začel jo je zasledovati in pri jami osupnil od groze. Tam jo je namreč čakala Meduza, ki jo je smehljaje pozdravila. Obe ste se odpravili v jamo, Karpos pa je zbežal nazaj v Sarpedon ter se zatekel v tempelj. Tam je pokleknil pred bogovi in jih prosil za pomoč. Pred njim se je v človeški podobi pojavil Perzej, sin Danaje in boga Zevsa, ki mu je obljubil, da bo zbral vojsko in prinesel Meduzino glavo, v zameno za Ofelijino roko. Karpos je brez odlašanja sprejel ponudbo in vodil Perzeja do jame.

Medtem je v jami Ofelija pela pesmi Meduzi, ta pa jo je nežno božala po laseh. Zanju je bil čas le beseda, ki se je izgubila v mešanici zvokov. Ta mešanica zvokov pa je bila prekinjena z glasnimi vzkliki, ki so se z vsako sekundo bližali paru. Skrili sta se v temne kote jame, tik preden je vstopil Perzej s svojo vojsko. Ofelija je trepetala od strahu in komaj zadrževala svoj dih ob Perzejevih besedah. Ta je zahteval, da se Meduza prikaže in izpusti svojo ujetnico Ofelijo. Meduza je stopila iz sence in svojo veličastno podobo prvič pokazala v polni luči. Ob pogledu v njene oči so se Perzejevi vojaki začeli spreminjati v kamen, zato jih je Perzej opozoril, da naj zaprejo oči. Edini, ki se ji je lahko zazrl v oči, je bil on. Meduza je zanikala, da je Ofelija z njo, kar pa je razjezilo Perzeja in privedlo do njegovih groženj s svojim mečem. Nekateri od Perzejevih vojakov so poskušali priti do Ofelije, ki se je še vedno prestrašena skrivala v sencah. Preden bi lahko prišli do nje, jih je Meduza ustavila s svojimi kačami in jih na mestu ubila. Vnel se je napet boj med Meduzo in Perzejevo vojsko. Vojaki so, kljub izogibanju njenim očem, bili šibkejši in so jo drug za drugim neuspešno poskušali pokončati. To priložnost je Perzej izkoristil, da je našel Ofelijo in jo začel vleči za seboj. Mladenka je začela kričati, Meduza se je zdrznila in s svojimi kačami ranila Perzeja. Objela je Ofelijo in jo tolažila, s tem pa je pokazala trenutek šibkosti, saj jo je v naslednjem trenutku ranil eden od Perzejevih vojakov. Meduza se je zgrudila na tla, Ofelija pa je lahko le v obupu poslušala Meduzino bolečino. Perzej se je medtem že pobral na noge in v roke spet vzel svoj meč. Ofelija ga je poskušala ustaviti, ampak jo je odrinil stran. Perzej je s polno močjo zavihtel svoj meč in z njim ubil Ofelijo. Ofelijo? Vsi v jami so obstali in gledali, kako se je telo mlade ženske zgrudilo na tla. Nihče ni mogel verjeti, da se je človek žrtvoval za življenje te „pošasti“. Sledil je trenutek tišine pred oglušujočim krikom. Meduza je kričala in jokala ter objemala Ofelijo, zdaj že mrtvo. Božala je njena lica, po katerih so polzele njene solze. Izgubila je edino osebo, ki jo je ljubila in cenila, kljub njenemu videzu. Če bi lahko prevrtela čas nazaj, bi si želela, da ne bi nikoli spoznala svoje Ofelije, saj bi bilo vsaj njeno življenje rešeno. Perzej je v Meduzini brezupnosti videl priložnost, da izpolni svojo obljubo Karposu in dokončno ubije to bitje. Zabodel je Meduzo in ji odsekal glavo.

Sarpedon se je vrnil zgodaj zjutraj in celotnemu mestu razglasil, da je Meduza mrtva. V svojem govoru se je zlagal, da je Meduza ubila Ofelijo ter mnogo njegovih vojakov, kar je bil povod za njegovo maščevanje. Vsi v mestu so slavili Perzeja kot heroja, nihče pa ni vedel, da je bil prav on morilec iskrene ljubezni med božanstvom in človekom.

Hijacinta

7) VLAK UMAZANIH SLOVANOV

Oh, ta ropot!

Kje sem?

Kdo so ti ljudje okoli mene?

Mislím, da sliším nekaj Čehov, Poljakov ... Dva bradata moška v kotu govorita srbski jezik, dva moža ob meni hrvaškega, starejši gospod, ki sedi ob meni, si poje nekaj v makedonščini. Zavem se, da se nahajamo na vlaku. V nekem smrdljivem živinskem vagonu. Premalo prostora je za vse nas, zato imajo nekateri noge pokrčene, nekateri pa smo jih stegnili drug čez drugega. Poleg starega Makedonca zraven mene sedita še svetli Slovak in od sonca zagorel Zagrebčan. »Gotovo je nek gradbeni delavec,« pomislim. V popačeni, v šoli priučeni srbohrvaščini se dogovoriva, da bova izmenjaje iztegovala noge, da nama ne zaspíjo. Čez majhno režo, ki naj bi služila kot okno, na naju padajo dežne kapljice. Zelo sva jih vesela, saj vode nisva vzela s seboj, živinski vagon pa seveda ne razpolaga s takšnim prestižem, kot je voda. V mislih vidim Terezo. Dekle, ki me je izbralo. Odkar sem jo spoznal, sem se trudil osvojiti njeno srce, a pred enim letom me je izmed osmih snubcev le izbrala. To me je neznansko osrečilo in razveselilo, saj sem oseba, ki vedno doseže, kar hoče. Mnogi mi zato pravíjo, da sem preračunljiv in sebičen. Ta oznaka moje osebnosti me je dolgo bremenila, počutil sem se kot mehkužec in nisem se mogel pogledati v ogledalo. Danes lahko rečem, da sem ponosen na to, kar sem, in menim, da me pridevnika preračunljiv in sebičen najboljše opišeta. Ti lastnosti mi ne prinašata slabega življenja, ravno nasprotno: s svojo preračunljivostjo si lahko na lažji način priborim karkoli, sebičnost pa mi zatira slabo vest, saj vem, da vse, kar zaslužíim zase, zaslužíim za naju s Terezo. Zato se ne bi označil ravno za zelo sebičnega, pač pa za nekoga, ki najprej poskrbi zase in za svoje bližnje. Bi si lahko rekel, da sem ambiciozen?

Zadnji spomin na Terezo je izpred dveh mesecev, ko sva se poslavljala v solzah. Bila je noseča z mano. Bila je skrivnost. Še vedno je. Mislím. Takrat se je v družbi mojih bratov in mame poslavljala od mene, ko so me Nemci prvič mobilizirali in poslali v smučarsko enoto, ki je nadzirala avstrijsko-jugoslovanske Alpe. Te so takrat že v celoti pripadale Tretjemu rajhu. Bil sem že izkušen smučar, saj sem kot otrok vse zimske počitnice preživel na Rogli, kjer me je oče naučil vrhunskega smučanja, s katerim sem večkrat osvojil zlato medaljo na otroških

tekmovanjih. Zato se mi ni bilo treba učiti osnov smučanja, ampak le streljanje. Priznam, da mi v Alpah ni nič manjkalo; živeli smo v hotelu, imeli smo tople obroke in cele dneve smo smučali po mirnih višavah. V beg iz Alp sta me gnala dva razloga. Prvi je bilo moje nasprotovanje ideologiji Tretjega rajha. »Če tole preživim, se pridružim partizanom,« si obljubim, saj vem, da me zdaj Nemci peljejo na slabše. To opazim že po načinu prevoza. Med begom se mi je uspelo dobro skrivati. Ravno med njim sem spoznal lepoto in dobroto slovenskih ljudi, ki so me nesebično skrili pri sebi doma, kljub temu da so s tem ogrozili sebe in svoje družine. A žal me je doletela ta nesrečna usoda, da me je patrolja prestregla pri Slovenj Gradcu in poslala v tamkajšnjo ječo.

»Na vzhodno fronto me peljejo,« si mislim. Seveda, na najbolj mrzlo, blatno in umazano fronto v Evropi, kam drugam pa bi pošiljali dezertarje, kot sem jaz, ki so pobegnili iz gorskega raja. Svoje bivanje oziroma služenje v Avstriji bi opisal kot bivanje v zlati kletki. Bilo mi je lepo, a kletka je vseeno kletka, pa naj bo še tako zlata in posuta z diamanti. A vem, da se ne vračam v zlato kletko. Peljejo me pod giljotino. Da s svojim vratom, tako kot z milijoni drugih vratov, preprečim, da bi rezilo prišlo do Hitlerjevega. V njegovih očeh smo vojaki, še posebej mi, Slovani, samo »kanonenfutter«, ki bo poskušal zaustaviti in premagati Ruse. Zavidam jim. V Rusiji vladata komunizem in blagostanje zaradi prvega izmed komunistov, Stalina. Stalin ne gleda na svoje vojake kot Hitler. Stalin je njihov tovariš in žaluje za vsako smrtjo. Rad bi dezertiral k Rusom, a je preveč tvegano. Če bi me spet dobili, kot jim je že enkrat uspelo, ne bi bili več tako prizanesljivi. V trenutku bi bil mrtev. In tudi če bi mi uspelo, bi v Rusiji moral ostati do konca vojne, ki lahko traja še leta. Nočem preživeti toliko časa tako daleč stran od Terezije. Želim se pridružiti partizanom in končati vojno.

Nekako moram te vražje Nemce prepričati, da jim ne koristim. To bo težko, saj sem namreč v dobri telesni kondiciji in v svojih zgodnjih dvajsetih. Prav škoda me je, tako mladega in perspektivnega človeka poslati na fronto, da je tam ustreljen zavoljo narcisa in nacista v svojih srednjih letih. Sam še lahko veliko dobrega prinesem svetu. Kaj lahko on? Nič! Že to, kar je do sedaj, je dovolj in še preveč! Naj se gre sam borit! »Poškodovati se moram,« se domislim, tako me bodo še sami peljali domov.« Kaj je najlažje? Kaj je najbolj prepričljivo? Kaj najmanj boli? Je moralno prav, kar nameravam narediti? »Saj je vseeno, cilj opravičuje sredstva,« si mislim. Ustrelil se bom. Ustrelil se bom v roko. Tako ne bom več za nobeno rabo in Nemci me bodo poslali domov. Domov k Terezi. Želim se pridružiti partizanom in končati vojno. Želim se boriti za mir. Vse, kar si želim, je mir. Vojna nikoli ne prinese nič dobrega. Hočem večni mir. Tereza nosi mojega otroka, ki mu bo ime Miroslav. Zakaj Miroslav? Miro-, ker bo v sebi nosil mir, ki

mu ga bom privzgojil kot glavno vrednoto in -slav, ker sem se tega imena spomnil na vlaku, polnem Slovanov, na katere gledajo zviška in nas pošiljajo v smrt.

Nekega dne na nas ne bodo več gledali zviška, ne danes, ne jutri, ne čez sto let. Takrat nas bodo spoštovali. Partizani nam bodo priborili svobodo. Tudi sam bi se rad bojeval med njimi z ramo ob rami. Nočem se ustreliti, a vem, da se bom moral. Bolje, da naboj izstrelim vase kot pa v nedolžnega Rusa. Ne, to nisem jaz. Tudi tokrat bom dobil to, kar hočem, pri čemer je moj cilj moralno čist. Boril se bom za svojo prihodnost in za svoj narod!

tovariš Ferdo

8) MORA

Teško dihanje me je prebudilo iz globokega spanca. Temu nisem posvečala preveč pozornosti, glede na to, da moj pes pogosto spi v moji sobi in se prebuja sredi noči. Svoje veke sem spustila na svoje oči, ko me je nekaj prešinilo. *Mojega psa je nekaj dni nazaj povozil avto.* Nenadoma se mi je zdelo, da soba postaja hladnejša in mračnejša.

Poskušala sem zakričati, a nisem mogla niti odpreti ust, kaj šele izpustiti kakršen koli zvok iz svojega grla. Bila sem paralizirana. Teško dihanje je postajalo glasnejše in glasnejše, vse dokler ga nisem čutila na svojem vratu. Pogoltnila sem kepo sline in dihanje je nenadoma izginilo. Mislila sem, da je konec, a to je bil šele začetek. Čas je tekel zelo počasi. Prepočasi.

Po minuti, ki se je zdela kot ura, sem začutila, kako se pogled nekoga zajeda v moj hrbet. Soba je postala še hladnejša in za seboj sem začutila prisotnost nečesa. Bilo je temno in zaudarjalo je po žveplu. Kazalec na uri se je ustavil in nekaj je zagrabilo moje gležnje. Nato je zagrabilo moja meča in tako naprej, dokler ni zagrabilo mojega vratu. *Ta stvar je bil nečloveški.*

Poleg tega, da me je dušilo, sem na svojem prsnem košu čutila izjemen pritisk. Tako me je dušilo, dokler se mi ni vrtelo in skoraj nisem več imela sape. Ta stvar se je razblinil, tako hitro kot se je pojavil. Končno sem se lahko premikala, zato sem vstala, vrgla nase svoj novi plašč in vzela slušalke, preden sem zbežala iz te preklete hiše.

Mesto je bilo drugačno kot podnevi. Zdelo se je, ko da se je tukaj zgodila katastrofa in da je že dolgo zapuščeno. Gosta siva megla se je vila okoli hiš in visokih blokov. Zaradi pogleda, usmerjenega na vsak moj korak, sem hitro obrnila glavo. Moja hiša je bila edina neovita v meglo in iz okna moje sobe me je gledala suha, črna postava z rdečimi očmi in mi mahala. Oblil me je srh.

Dobila sem kurjo kožo in tekla bo ve kako dolgo skozi gosto meglo v črni in mrzli noči. Ob strani neke ulice sem zagledala hotel in se nekako skrila vanj. Na recepciji ni bilo nikogar.

“Halo?” sem vprašala v upanju na odgovor. Nič. Precej nenavadno.

“Halo?” sem ponovila, a tokrat malo glasneje. Obrnila sem se za sekundo in ko sem svoj pogled osredotočila nazaj na recepcijo, je tam stal bled možakar, oblečen v črn žamet. Stopila sem korak bliže in si ga bolje ogledala. Njegova koža je bila skoraj zelenkasta, imel je temne podočnjake, kot da še nikoli ni videl postelje.

“Kaj lahko storim za vas, gospa?” me vpraša, njegov zadah zaudarja po gnilih jajcih ... skoraj takšen vonj sem zavohala v svoji sobi nedolgo nazaj. Bila sem tako prestrašena, da sem to ignorirala. Velika napaka.

“Sobo za en dan, prosim,” mu odgovorim in poda mi ključ do sobe. Plačam in se poberem v dvigalo. Prvič sem pogledala številko na ključu. 666. Ne vem, zakaj, a nisem imela dobrega občutka ob tem. Zaslišala sem *ding* dvigala in poiskala svojo sobo na koncu mračnega in

temnega hodnika. Vse je bilo tiho in samo zvok odklepanja ključavnice je donel. Odprem vrata in nekaj mi pravi, naj se obrnem in grem, a moja radovednost je premagala instinkte.

Prižgala sem luč, ki je razblinila temo, in slišala sem premikanje nečesa po lesu, bilo je bolj kot vlačenje nečesa težkega po tleh. Svoj plašč sem odložila na posteljo in odšla v kopalnico. Ob prizoru, ki sem ga tam videla, se mi je skoraj ustavilo srce in iz mojih ust se je zaslišal glasen, prediren krik. Pred menoj je ležal moški v svojih tridesetih, v luži krvi in z razrezanimi usti od enega ušesa do drugega.

Zraven njegovega bledega telesa je ležal naostren nož, na katerem krvi ni bilo več. Tisti trenutek slišim tresk vrat moje sobe, ki sem jih zaklenila. V strahu sem pobrala nož in se skrila za vrata kopalnice. Takoj ko sem na vratih videla roko, sem skočila in zabodla osebo, ki je vdrla v sobo. Preden bi on lahko odreagirala, sem zbežala in vzela svoj plašč.

Še zadnjič sem svoj pogled obrnila v kopalnico, katere luči so sedaj utripale in videla sem moškega iz recepcije leže na tleh, v luži goste, lepljive, temno rdeče krvi. Preden sem se obrnila in odšprintala od tam, me je pogledal direktno v oči. Tega pogleda ne bom nikoli pozabila. V njegovih očeh ni bilo ne solze, ne kančka simpatije, nič človeškega.

In tako sem tekla po osvetljenem hodniku, vsaka luč se je ugasnila takoj, ko sem tekla mimo nje. V pritličju so bila vrata trdno zaprta, zato sem skočila in razbila trdno steklo na njih. Zaradi vsega adrenalina nisem začutila stekla, ki se je zapičilo v moje telo. Kmalu sem prišla do policijske postaje, pred katero sem sedla na klop.

Naenkrat mi je postalo hladno in dobila sem močen glavobol. Okolico sem videla zelo megleno in postalo mi je slabo. Svoj srčni utrip sem slišala v ušesih in ga čutila na svojem obrazu. Vstala sem v upanju, da srečam kakšnega mimoidočega, da bi poklical reševalce. Ni bilo dolgo, zvrtilo se mi je in sem padla po tleh. Z glavo sem treščila ob mrzel, ampak trd beton. Preden je vse postalo črno, sem videla nekoga.

Bil je isti stvor iz moje hiše, le da je sedaj vzela plašč in me z njim pokril.

Ko sem končno odprla oči, sem ležala v bolnišnični postelji. V momentu sem bila obkrožena z zdravniki in medicinskimi sestrami. Kmalu so prišli tudi policisti, ki so mi povedali, kaj se je zgodilo. Med povedanim je bilo omenjeno, da je hotel, v katerem sem bila, zaprt že nekaj desetletij.

Kar sem doživela in med izjavami policistov ni bilo veliko ujemajočega, razen moškega, ki sem ga zabodla. Da sem preživela, naj bi bil zgolj čudež. V roke so mi podali plašč in šele takrat sem videla nekaj napisanega na notranji strani. Bilo je ime. *Moje ime*. Takrat sem pogledala na konec sobe in videla ta stvor. Bil je še bolj strašen kot tisto noč, kot bi bil še močnejši. In hitro je izginil.

S tem se je moja groza končala ... ali pa je bil to zgolj začetek moje nočne more.

Krvava luna

9) FANTJE IN ČUSTVA

Ta zgodba govori o fantu po imenu Apolon. Rodil se je 26. 6. 2006 v bolnišnici v Slovenj Gradcu. Rodil se je skupaj z bratom, dvojčkom Zevsom. Oba sta dobila imeni po grških bogovih.

Ko je bil še majhen, je veliko jokalo, se veliko gibalo in bil zelo razigran. V vrtcu se je zelo rad spuščal po toboganu, se igral z igračo Spiderman, risal in se igral z bratom. Doma se je rad igral z različnimi igračami in bil že od malega sanjač. Zelo je užival, ko se je s sestro in z bratom igral na trampolinu. Pred spanjem je z bratom rad poslušal uspavanke na radiu. V otroštvu je rad gledal raznovrstne risanke. Zanimivo je bilo, da je raje gledal risanke, ki so veljale za dekliške. Apolon je zelo čustven. Čustva ga hitro prevzamejo. Že od malega je veliko jokalo. Jokalo je celo takrat, ko je bil vesel. Z odraščanjem se to ni spremenilo. Poleg tega, da je veliko jokalo, je bil zelo razigran, navihan in radoveden. Njegova največja težava je bila, da je bil že od zelo hitro prizadet. Vedno so ga zanimale stvari, ki niso bile značilno fantovske. Že od otroštva se bolje razume z dekleti. Včasih se je družil tudi s fanti, a se z njimi nikoli ni tako dobro razumel kot z dekleti, saj so bili veliko bolj agresivni in kruti. V otroštvu ga je bilo velikokrat tudi strah. Tudi grozljivih filmov ne prenaša dobro. Ko je prišel v najstniška leta, je opazil, da so se ljudje spremenili. Ko je prišlo do epidemije koronavirusa in do karantene, se mu je življenje obrnilo na glavo. Veliko časa je preživel na pametnem telefonu (sploh na socialnih omrežjih), med videokonferenco je spal in bil še v pižami. Šele takrat, ko je profesorica rekla, da mora prižgati kamero, se je preoblekel. Ta čas je na njem pustil posledice.

Ko se je vrnil v šolo, je opazil, da se je ob drugih šolarjih počutil anksioznega. Na začetku je mislil, da to ni nič takšnega, potem pa so prišle počitnice. Takrat naj bi se imeli otroci najlepše, ampak Apolonu ni bilo lepo. Bil je žalosten, anksiozen, zamišljen. Pri sebi je ogromno razmišljal. Na srečo je sčasoma našel nekakšno rutino, ki mu je bila v pomoč. Začel je brati veliko psiholoških knjig.

Nekega dne je vprašal očeta, zakaj moški naj ne bi jokali. Oče mu je odgovoril, da tako pač je in da tistega, ki kaže čustva, začnejo zafrkavati. Apolonu se je zdelo to zelo samouničevalno in škodljivo za mentalno zdravje vseh moških. O tej temi je veliko raziskoval in pridobil zanimive informacije. Želel je, da bi tudi drugi fantje razumeli pomembnost izražanja čustev in pomembnost mentalnega zdravja. Apolon je imel srečo, da ni podlegel temu uničevalnemu prepričanju, ampak veliko drugih fantov pa ni imelo toliko sreče.

V resnici smo vsi ranljivi in čustveni. In ravno v tem je lepota, saj smo vendar ljudje in ne roboti brez čustev. No, v resnici je bilo pri takšnih fantih dovoljeno le eno čustvo. To je bila jeza. Z njo pa je prišla tudi agresija. Zato je agresivnih več moških kot žensk. Če vedno nekaj skrivaš v sebi, se težko počutiš svobodnega. Na zunaj zgleda, da je vse v redu, znotraj pa ni.

Apolon meni, da bi se morali večkrat iskreno pogovarjati o čustvih in si pomagati ter imeti tudi učne ure na to temo. Čustva imamo z razlogom. In prav je, da jih izražamo. Z izražanjem jih spustimo iz sebe, kar nam pomaga zmanjšati bolečino. Ampak če jih ne izrazimo, bodo nekje globoko v nas vedno obstajala. Iz vsakega čustva pa se tudi lahko kaj naučimo. Apolon upa, da bodo v prihodnosti začeli tudi fante izobraževati o pomembnosti čustev in njihovega izražanja. S čustvi namreč živimo od rojstva do smrti. Meni, da ne bo lahko spremeniti mišljenja, da je nemoško, če fantje jokajo, saj naj bi to izražalo šibkost, in da bo v to treba vložiti veliko dela, toda Apolon je prepričan, da je vredno truda.

Metulj

10) IZPOVED NEZNANEGA GLASU

Zgodaj me je up zapustil in zavrgel moje rojstvo. Postal sem odvisen od želja, postal sem njihov hlapec. Spal in beračil sem s praznim klobukom pred vrati njihovega kraljestva ter ovohaval evdajmonične glasove, pozlačene z avreolami. Prepodil sem poglede na višave ter neuspešno našel pot. A z omamo sem občutil in prebudil renesanso. Zaplaval sem z materničnim sokom, zapletenim v rosne dlake na telesu, pod mednožje sveta. Zima je naglo bila liste po vejah in reke so nenadoma okamnele kot barva moje poezije in tečnoba moje morale. Le vino se je pretakalo vse nežno, slastno in pikantno, plulo je po jeziku neokrnjeno, zaneseno in nezmotljivo. Ekstaza je temu pravil. Čista ekstaza.

Hišo so grizle sence in polsence lune ter javne razsvetljave na drugi strani ceste. Prikorakal sem z lepljivimi čevlji pred vrata in potrkal s sklenjeno pestjo, kolikor mi je bilo moč nežno, ter upal, da mi ne odprejo. Majhno okence na vratih se je odprlo in vlažna turoba mi je zijala v sivkast obraz noči. »Vstopi.« Brez odgovora sem se naslonil na vrata in vstopil.

Stopnišče, medlo osvetljeno, poškropljeno z rumenim sojem luči, ki se je plazil skozi utesnjeno luknjo pod vrati prvega nadstropja. »Kmalu bova začela.« Sledil sem po stopnicah v črnino odetem hrbtu in namakal gola stopala v rezki mraz porcelanastih ploščic.

Vzdušje ni bilo prijetno. Kot zlato polje zrelega klasja sem stal v brezvetrju suhega zraka zatohlih sten. Težki hlapi sobe so mi kot srebrn in oster srp silno vihteli rezilo vso pot po grlu. Jezik se je z muko vstajal in potiskal slino globlje. Z zaprtimi očmi sem se branil. »Se boš potrudil?« »Če bom zmožel.« V naslonjaču ga je mehko blago oprijelo in napravilo človeškega.

Videvala sva se samo v zgornjem nadstropju. Za zagrnenimi okni, v težki vlagi, v zoprnem mrmranju mrčesa in njegovih zob. Sključila sva se v eno sredi sobe, med posteljo in ozko pisalno mizo. Nisem vedel, kaj si želim. Zato je ob mojih ušesih taval njegov vlažni glas.

Slika v kuhinji je vedno dobro osvetljena. Kot na razstavi je obešena na belo in grenko steno. Ne drznem se je dotakniti. Njena vsebina mi ob vsakem pogledu leže na dušo z grobim in težkim hrbtom. Zmeraj grenkejša je, čeprav zmeraj bolj zamegljena, kot da bi jo nekdo počasi brisal ali vedno znova pljuval nanjo.

Obljubljal mi je otroško telo. Pravil je, da bo spreobrnil moje staro in zasmrdelo, a trajalo naj bi dolgo časa, preden bom pripravljen.

Slika v kuhinji je zmeraj bleda! A v spominu, ko odidem, postane živa, energična, kot da me v mislih straši. Naslikan je majhen otrok s črtasto majico s kratkimi rokavi čiste bele barve. Hlač nima. Gol sedi na dnu vodnjaka s polomljeno nogo v naročju, pod njim drobna lužica krvi in obraz ima zabrisan. Prehitri in predrzni gibi čopiča mu zakrivajo nedolžne oči. Odraslo se drži za glavo, morda od šoka, morda od obupa. Noč je. Le droben delček mesečine ga je tolažil po kolenih.

»Ulezi se.« Slekel sem se in ulegel na posteljo. Dvignil se je iz naslonjača ter pograbil bokal rdečega vina z drobne kredence. Pristopil je s svojo hrapavo senco do postelje in me polil z vinom. Kaplje so letele po zraku, mi gladile sopečne prsi in odtekle na belo odejo ter iztegnile svoje kratke roke.

Vedno je tako prišel. Vsakič, ko si me je zaželel. Pogladi mi je mokre lase, prilepljene na čelo, in z ustnic mi je s prstom obrisal solze vina.

Njegovi vzdihni so bili strašni. Krvavo rdeči in demonski. Včasih je grdo rignil, ko je izpraznil cel bokal. Ko je z golimi prsmi pritiskal na moje, mi je njegov znoj kapljal v oči. Njegov glas je bil rezek in mrtev, a vsebina je bila sakralna, preroška.

V kotu sobe je stal velik lesen križ. Bil je hudo obrabljen in na pol gnil. Posušena kri, vklesana v razžrti kol, je obdarjala cel prostor in kuhinjo s svojim groznim vonjem. Nor je bil na Biblijo. Rad je debatiral o njej. Največkrat sem omrtvičen ležal na postelji in ga poslušal.

Govoril je o križanju modernega človeka. Novodobni Jezus. Mučenik. Sanjaril je o tem, vso stvar je neprestano povelečeval. Ko je držal bokal, se je lahko zjokal, in solze so počasi polzele po zgubanem licu in rumeni polti ter skrbno padale, se zbirale, mešale z vinom.

»Se boš potrudil?« »Hočem se.«

Pogosto sem se zbudil sredi noči v luži potu, premočen in se prestrašil, ko sem zaslišal njegov glas ter zagledal debel rokav, ko mi je podal umazano, raztrgano brisačo. Sedel je poleg postelje na krhkem stolu za mizo. Imel je prižgano veliko svečo in pisal je v majhen zvezek s črnim nalivnikom. Takrat so mu oči žarele, v njih so sijale zenice prešerne in obrvi so od mile blaženosti rahlo povesele svoje okončine. Ponoči je stiskal svoje strasti in čustva tako močno, da so v nežnem potočku odtekle na oranžen in topel list papirja z modrino črnila.

»Zbudi se,« je kriknilo iz kosmatih prsi. »Čas bo.« Brez utrujenosti ali pijanosti sem dvignil trup v sedeči položaj. Besen je bil. S potno desnico mi je zamahnil proti obrazu in burja njegove roke mi je stresla kožo, da se je naježila.

Krepko me je prijel za komolec in me sunkovito dvignil na noge. Neštetokrat sva zvadila postopek. Na čelo sem si povetil debelo in svinjsko ruto ter čakal na njegov poziv. Stopil je do sredine sobe, počepnil in odprl drobni pokrovček v tleh. Sredi sobe se je odkrila luknja pravokotne oblike. »Pomagaj mi s križem,« je prosil osorno. Prijela sva ga vsak za en konec in dvignila, niti za ped od tal.

Oranžna sveča na mizi. Pod mizo senca. Telo in vsako tkivo zapleteno v soj svetlobe. Le oči so potopljene v turobo. V težkih in vlažnih dlaneh star zvezek. Rdeča usta so momljala. Gorki glas je dražil nagrbančene stene.

Križ je precizno zlezel v skrivno kotanjo. Njegova višina je penetrirala v zatohlo ozračje in sobo silovito skrčila.

Zdaj je dvignil še mene. Dlani mi je položil pod pazduhe in me postavil na leseno letev, tako da sem stal naslonjen na ogrodje križa. »Zdaj je čas.« Sprejel sem poziv in si povetil ruto na oči. Tesno sem si jo zavezal. Oči so zaihtele.

Gorki glas je dražil nagrbančene stene. Suval jih je z zadahom po alkoholu in zanosu. Prepeval je verze najgloblje noči, ukročene z nalivnikom in črnilom. Na stropu sem videl zvezde, sijoče in pijane. Čutil sem krče od udarcev molitve. Roke so se mi krčile. Jokal in stokal sem slep. Po tem sem hrepenel. Leta krivde, ujetosti, zaslepljenosti. Leta brez talenta, leta brez imena. Solze so mi utirale jarke po licih. Strah. Ožgal mi je misli. Pred čem me je strah? »Ni te strah, ne zmoreš.« Na levem zapestju je trak popustil. Dlan je skočila h kvišku. Krivda mi je porezala roko. Šok je zadržal kri. Krik in kmalu tišina.

Odvezal sem si ruto. Ležal sem na tleh, z desno roko črno od strjene krvi. Nikogar ni bilo v sobi. Zaveso so bile odgrnjene in zlata ura jutranjega sonca se je lenobno pretakala v sobo in se plazila po vseh štirih. Križ je bil črn, požgan. S krčem v nogah sem stopil do kuhinje. Z rokama sem se oprl na okvir vrat. Slika je gola, brez okvirja ležala na tleh. Zamegljena, zapackana mi je stokala pod nogami. Deček je nerazločen v kakofoniji barv ihtel in vihtel drobne solze dol s slike na prašna tla. V prahu so se hitro izgubile.

UJET V MNOŽICE

11) ZADNJI TEDEN SONCA

Vse se začne s časom. Rojstvo, prvi koraki, prva ljubezen, matura, služba, skrbi, tesnoba, depresija, anksioznost, smrt. Večkrat pomislim nanjo, ob njej sem se počutil, kot da čas ne obstaja. Ni je skrbelo, da bi kam zamudila, da bi prebedela noč, da bi zapravila svoj čas za nepomembne stvari. Zadnje dni je svoj čas podarila meni, zdaj pa jaz namenjam svoj čas njej, moje misli ji ne morejo ubežati.

Tam je bila. Tiho se je smejala in me gledala s sinje modrimi očmi. "Ne skrbi," mi je rekla, "vse bo še dobro," in me močno objela. Takrat sem jo zadnjič videl. Svojo srčnost je razdelila med druge, zato jo je premalo ostalo zanjo.

V človeku divja nevihta čustev, ki se nikoli ne ustavi. Včasih pridemo do zatišja pred nevihto, takrat smo mirni in navzven srečni. V njej je predolgo vladalo zatišje, zato ni zdržala naslednjega viharja.

Teden dni pred tem mi je rekla, da je srečna, kako da naj ne bi bila v tem zagrenjenem svetu? Spekla je piškote in zavrtela svojo najljubšo pesem. Skupaj sva plesala do zore, nato sem moral v službo.

Ljudje pravijo, da vemo, kdaj se bliža naša zadnja ura, in ona je to zagotovo vedela. Vedela je, da bo ostala v naših spominih, zato je poskrbela, da bodo ti nepozabni.

Naslednji dan sva se zopet videla. Imela je grozen dan, a se je smejala. Prinesla je cigarete in travo. Skupaj sva se usedla na tla in se pogovarjala o vseh mogočih stvareh. "Ali misliš, da je lagati kdaj opravičljivo?" je vprašala. "Da, če se pripravlja presenečenje za kakšno zabavo, potem je to manjša, dovoljena laž," sem odgovoril. A ona vseeno ni govorila resnice.

Ljudje si napetost v življenju ustvarjamo sami zaradi zahtev, ki jih prinaša družba, na zdrav ali nezdrav način. In ona je izbrala drugo možnost. Droge in alkohol človeka prevzamejo in povzdignejo, mu prinesejo trenutek užitka, a učinki vseeno popustijo, in zopet se znajde pred vsemi nemiri.

Dan po tem se nisva videla. Bil sem preveč utrujen. Poslala mi je snep, kako pije vino na ulici. Kasneje je poslala posnetek, kako pôje svojo najljubšo pesem. Zvenela je grozno, ampak v njenih očeh sem videl veselje, četudi lažno, zaradi katerega je bilo vredno poslušati vsako njeno besedo.

Definicija v slovarju pravi, da je sreča stanje popolne zadovoljitve in odsotnost vsakršne želje. Po tej definiciji potem nihče ni srečen, saj ljudje vedno hrepenimo po nečem več, kar nam je v tistem trenutku nedosegljivo. Tone Pavček pravi, da je sreča, ko imaš nekoga rad. Ampak kaj, če čustva niso obojestranska ali pa če druga oseba sploh ni več na tem svetu?

Predzadnjič, ko sem jo videl, je priletela do mene z desko in vrvjo: "Greva naredit gugalnico na drevesu," je predlagala. "Na tistem samotnem starem drevesu, ob katerem smo se včasih družili." "Zakaj bi to storila, saj imamo gugalnice tu, pridi, te bom poganjal," sem ji predlagal. Gugalnice nisva nikoli postavila, a tisto drevo in vrv vseeno nista ostala nedotaknjena.

Otrok, vsako človeško bitje, ki je mlajše od 18 let. Po starosti nisva bila več otroka, ampak v srcu sva bila ravno tako energična in radovedna kot vsak izmed njih. Ljudje nas učijo, da je ta radovednost in energičnost nezrela in neodgovorna, zato se večina ljudi ujame v past današnjih rutin in zagrenjenosti. Vseeno pa občudujemo ljudi, ki so se odločili to otroškost deliti.

Zdaj tu sedim in pišem zadnjo zgodbo. Ne morem je pustiti same na oni strani. Vem, da me ona ne potrebuje, a brez nje na tem svetu ni vredno živeti. Prišel je moj čas. Če sem jaz rastlina, je ona sonce. Preživel sem noč brez nje in zdaj moram slediti njeni svetlobi.

Sanjavček

12) LE NASMEH

Bilo je tistega zimskega večera, ko sem se kot po navadi pozno vračala domov. Kljub množici ljudi sem se počutila osamljeno. Mraz je rezal do kosti, veter je vel in mi mršil goste rjave lase, dolgi kodri pa so mi zakrivali obraz, da se mi je slika oguljenih tlakovcev in šibkih odsevov luči znova in znova nejasno prikazovala. Noge so mi opešale, vsak korak je bil težji. Vsak korak je pomenil prevelik napor za že tako prezebno telo. Vedela sem, kam grem; ob misli nanj sem – kot bi bila tam – zavohala tisti vonj po alkoholu, videla sem roko, ki se mi je bližala, in začutila udarec. Čutila sem ga do dna srca. Še eden. A hujše kot vse modrice in kaplje nedolžne krvi so bile rane, ki so mi za vedno izmaličile dušo.

Padam. Srce je ranjeno, duša prešibka. Pod dlanmi začutim hlad tlakovcev tiste ulice – ulice, ki je moj edini dom. Nad sabo vidim obrise ljudi, ki hitijo mimo. Ljudi, ki so srečni. Ljudi, ki ne vedo, kako hvaležni so lahko za življenje. Življenje, ki ga živijo.

Nikomur ni mar zame, sem kot izmeček na tisti ulici, kot smet, ki je ni vredno niti pogledati. Zakaj je sploh vredno živeti? Je vredno živeti, če nisi ljubljen?

Veke so pretežke, utapljam se v lastnih mislih. Kmalu se bom utopila in ko bom pod gladino, me ne bo mogel rešiti nihče. Takrat bo konec trpljenja.

Nenadoma pa zagledam bližajočo se postavo. Opazim, da gre naravnost k meni. Iztegne roko in kot po navadi si s svojo zaščitim obraz. Zatisnem oči in čakam na udarec. Zakaj me ne udari? Nič. Potem pa začutim toplo dlan, ki se oprime moje. In me dvigne. Dvigne me nad gladino. Počutim se, kot da bi vsa tekočina mojih skrbi nekam stekla in zdaj zame obstaja le dlan človeka, ki mu je mar zame. Prvič v življenju se počutim ljubljeno. Vstanem in se zazrem v njegov obraz, s katerega izžareva nasmeh, ki kot sončni žarek osvetli prej temno ulico. Ulico mojega življenja.

Nasmehnem se še sama in skupaj se podava čez zdaj ne več tako temno ulico. Moje noge niso več tako težke in z upadlega obraza se mi še vedno iskri nasmešek. Zdi se mi, da ne bi mogla biti bolj srečna in da ni stvari, ki bi si je bolj želela. Na tem svetu je nekdo, ki mu je mar zame. Na lepem pa je vsega konec. Noge se mi zašibijo in spodrsne mi na spolzkih tlakovcih. Spet sem na tleh. Ulica je spet temna. Mraz reže do kosti. Veter veje. Počasi a vztrajno se spuščam vedno globlje. Kmalu bom pod gladino – utopljena za vedno. Trpljenja bo konec. A čeprav si tega želim, globoko v srcu kopni želja po njegovem nasmehu in topli dlani. In njega ni. Ne pride, da bi me nežno in hkrati močno potegnil nad gladino in me s svojim nasmehom obdržal nadnjo. Če je sploh kdaj prišel ... Če je bilo komu res kdaj mar zame ... A vsaj trpljenja bo konec.

Nasmejana umetnica

13) GLOBINA

Rosa, bleščeče se kapljice na konicah travnih bilk se počasi usedajo v svoje majhne votlinice varnega zavetja zemlje. Ne zavedajo se svoje sreče, lahkotnega izginjanja, lepote smrti, ki so ji priča, medtem ko jim zvezde vračajo poglede. Mežikajo, saj edine vedo, da je konec le beseda. Prostor in čas tečeta po svoje.

Pri ljudeh je to drugače. Vzgojeni smo v družbo, kjer je smrt navidezno sprejeta, v bistvu pa še vedno predstavlja nekaj bolečega in žalostnega tabu. Pa je to sploh res? Vsako leto smo priča najobsežnejšemu umiranju, kljub temu pa se nam barviti jesenski listi, sonce, ki z zadnjimi toplimi žarki še zadnjič poboža silhuete dreves, in prve snežinke, ki do kosti oberejo vso živo podlago, vse zdijo neznansko čudovite, saj vemo, da bo kmalu vse spet vzbrstelo. Tudi jaz mislim, da je v smrti nekaj osvobajajočega.

Seveda ne trdim, da je popolna, kajti vsi imamo svoje napake. Velikokrat je preveč eksplozivna, nastopi prehitro ali ob nepravem času, ampak kako ji lahko zamerimo, ko smo pa tudi sami takšni.

Morebiti nisem začel na pravi način. Nisem želel izpasti kot melanholik, brez volje do življenja, ... nasprotno, občudujem vse, kar biva, in vse ljudi, ki živijo in si pustijo čutiti tako najtoplejše občutke veselja, kot boleče ureznine, ki jih prinaša žalost. Sam tega nisem sposoben. Začel sem tako kot vsi. Rodil sem se, brezskrbno obstajal v letih nezavedanja, se zaljubil in tudi močno ljubil, se prebil čez grenkobo prvega razhoda, se spopadal s stresom, ki ga prinaša okolje, in sedaj sem tukaj.

Sedim na brežini in gledam v negibno gladino vode. Počutim se sproščeno. Čista tišina. Še veter se zaveda mirnosti tega večnega trenutka in uživa v brezdelju. V zrcalu vidim luno, ki odseva svetlobo. Žalostna ljubezenska zgodba. Dva ljubimca neba, ki se srečata le ob začetku in koncu, nasprotji, ki se popolno dopolnjujeta, Sonce, ki nam osvetljuje dan, ponoči pa svoje srce preda Luni in ji dovoli, da še ona zasije kot kraljica noči. Vidim tudi sebe, edinega vlomilca te harmonije. Moj obraz, dlje kot ga opazujem, bolj popačen se zdi. Tukaj lahko razmišljam o vsem ali o ničemer, čeprav je jezero na razpolago vsem, le redko koga vidim, in tako je to kotiček, ki sem si ga prisvojil.

Če sem iskren, nikoli nisem bil preveč pogumen. Ko me ljudje vprašajo, česa se bojim, rečem, da se bojim vode ... Tako je najpreprosteje, površinska izjava, ki ne vzbudi prevelikega zanimanja za moje strahove. Če se moram opredeliti natančneje, potem me je strah globine.

Takrat nehajo vrtati. Res, strah me je globine, izgubljanja tal pod nogami in nepoznanega obzorja, ki se zdi temno in brez svetlobe. Strah me je globine mojih čustev.

Ste kdaj opazili, kako delujejo naši možgani? Vzemimo na primer strah. Kadar hodimo po poti, sploh ponoči, ko je temno in stara propadajoča hiša in šelestenje listov kar kličejo po tem, da nas nekaj ubije, nas je strah, čeprav je ta povsem iracionalen. Večkrat kot to pot prečkamo, bolj podobna postaja vsem ostalim in na koncu ne predstavlja nič več posebnega. Takšen je strah, senca, ki brez nas sploh ne obstaja. Zakaj si torej ne dovolim čutiti, potlačim vse občutke in se oddaljujem od samega sebe, da bi si vse olajšal, na koncu pa vedno samo še bolj trpim. Prepustil sem se senci in zdaj me je pojedla. Sem telo, napolnjeno s črnino, moja duša pa je ušla v vesolje. Zdaj vidite, zakaj mi smrt ni tuja, sem živ mrlič, ki čaka na odrešitev. Če še niste ugotovili, to je moje slovo, sproščen sem, a čutim, kako mi srčni utrip narašča z vsako sekundo odlašanja. Globina je izvor mojega trpljenja in vanjo se bom potopil. Sprijaznil sem se s svojim položajem, a vem, da je svet lep, in žal mi je, da sem nekaj tako minljivega in sem ga lahko vdihnil samo za sekundo.

Še zadnjič pogledam okoli in na tleh vidim krastačo, eno izmed tisočeri drugih vrst žab, ki jih vsi obravnavajo kot grda, sluzasta in nepomembna bitja. Ampak ti si tu, gledaš me, v tvojih majhnih očeh vidim celo luno in na tvojem telesu kot stotine majhnih lučk utripajo drobne kapljice vode. Za nič na svetu se ne morem poistovetiti z vsemi, ki te zaničujejo. Mogoče, če bi bil trenutek drugačen. Gledajoč te v tvoji sproščenosti, ne obremenjujoč se s tem, kako te obravnavajo drugi, se zavem, da je ravno grdota najlepša stvar, ki si jo lahko zamislimo. Grdota bolečine, grdota strahu, grdota nepoznanega in grdota mojega obstoja – edina lepota, ki jo moram spoznati.

Zdaj vem, kam sem namenjen, in končno lahko spet zaživim.

Ulična svetilka